

то излѣзваше да си не помѣри излека: Какъвъ чортъ! до тамъ ли съмъ дошелъ азъ вече, дѣто толкозъ вѣрностъ и честностъ да показвамъ отъ когато съмъ масторъ на кражба, що и дѣцата да не ми ся довѣрватъ!

— Господине Евстатіе (рече Мацко, щомъ излѣзе Тласко), азъ идъ отъ дошѣтъ на г. Ариста, идъ отъ странѣтъ на момѣтъ му. Каза ми да ѣ предложашъ и ще приеме всяко нѣщо което може да ти даде удоволетвореніе за всичко що си потеглилъ за тѣхъ. — Е! каза Евстатій горко и на при-смѣхъ усмихнатъ. Ако можахъ да ѣ поискамъ това тѣя го нѣма вече днесъ. — Какво е то? — Тѣя е вече сега оженена! — За кого? — За единъ богатъ господинъ. . . . Но да ти кажъ приѣтелю, иди си съ Богомъ. — Слушай, Евстатіе, кажи ми ты мене за кого? — За единъ голѣмъ търговецъ Тодоръ Трипани. — Янгалъ-си! — Какво? каза проницески Евстатій.

Мацко вмѣсто да отговори друго извади отъ пазвѣтъ си увѣрителното на г. Теодора Трипани и рече.

— Азъ съмъ негово дѣте, кой ти каза че ся е оженилъ. Евстатій прочете този документъ, и наведе ся та си мисляше, защото не знаеше че сватбата ся е развърнѣла.

— Дѣте на г. Трипани ли си ты? — Ами не видишь ли? — Неговъ наслѣдникъ? — Станѣхъ такъвъ. — Ами Янка, на г. Ариста не ся ли ожени? не взе ли бащѣ ти? — Знамъ го като . . . че нищо не станѣ. Той побѣгна за въ Америкѣ. Но сега като ти казвамъ азъ това, молѣ ти ся, послушай мя и склони да тя отървѣ. — Ама какъ ще стане то? — Ты не пытай; то е моя работа.

Сега да оставимъ тѣзи двамата да мислятъ какъ да побѣгнатъ, нека заведемъ читателя въ едно казино или по-добрь въ едно кафене на Галатѣ извѣстно подъ името «Новачковото Кафе,» дѣто ставаше една сѣбна, която интересува нашитѣ читатели.